

[Brorsen.]

af Landbrugets fra Udlandet hjembragte Valuta, de tjener deres Penge. Landbruget, der skaffer Valuta til Landet, kører med Underskud, medens Erhvervsgrupper, der aftager den Valuta, som Landbruget fører hjem, udbetaler mægtige Dividender.

Kan Regeringen ikke snart nemme den Lære, at en saadan Ulighedstilstand virker i det lange Løb ganske ødelæggende? Ved at læse en Tale, holdt af den højttærede Statsminister for nogen Tid siden, fik man det Indtryk, at han var fyldt af ikke saa lidt Uro. Naturligvis var der først en rosende Omtale af det Regimente, vi har, og som han staar i Spidsen for, men der kom til Slut i Talen noget i Retning af, at man kunde frygte et Sammenbrud. Man skulde egentlig synes, at det maatte kunne medvirke til, at Regeringspartierne — Statsministeren har vel tænkt ikke mindst paa Landbruget — kom ind paa Betragtninger som dem, vi nu gennem Aar har gjort os til Talsmænd for.

Vanskeligheder er dog ogsaa til Stede for andre Erhverv end Landbruget, Jeg ser, at Industrien nu klager i høj Grad over Mangel paa Raastoffer. Jeg vil her henvise til en Artikel, der stod i et radikalt Blad, „Ekstrabladet“, den 6. April, og hvor en Grosserer, Marinus Christensen hedder han, behandler Forholdene inden for en bestemt Branche og kommer til det Resultat, at man med en Merimport af Raavarer paa ca. 40 Mill. Kr. kun har været i Stand til inden for det paagældende Erhverv at faa 5 000 flere i Arbejde, og han konkluderer saa i, at dette er for 8 000 Kr. Raavarer for hver Arbejder, man har faaet beskæftiget. Jeg kunde fristes til for mit Vedkommende at omsætte dette i Smør, der jo er et aktuelt Spørgsmaal i Øjeblikket. Disse 8 000 Kr. svarer omtrent til Udbyttet af en Besætning paa en ikke saa ganske lille Bondegaard, hvor de har ca. 30 Køer, og saa kan de Herrer prøve paa at foretage den Sammenligning, om der ikke er mere Arbejde, hvad vi den ene Gang efter den anden har hævdet, i Landbrugsproduktionen end i nogen anden Produktion inden for Landets Grænser. Vi mener, at vi har Pligt til først og fremmest at bane Vejen for vor naturlige Produktion, netop ogsaa fordi den betinger det mest mulige Arbejde.

Nu hører jeg saa absolut til dem, der har den Anskuelse, at det ikke er nok at kritisere. Vi maa naturligvis sige, hvad vi mener der burde gøres, og det har vi gjort den ene Gang efter den anden, og jeg kan henvise hertil. Jeg behøver ikke at regne

de forskellige Forslag op, hvor vi dels har stillet gennemgribende Ændringsforslag til Regeringens Lovforslag og dels har opstillet vore egne selvstændige Forslag. Disse Forslag er blevet fejlet til Side, dem har man ikke villet have med at gøre, og det er det, der har medført, at vi tit og mange Gange enten har maattet stemme imod eller har maattet undlade at stemme angaaende Regeringsforslagene. Forskellen paa disse to Afstemningsmaader er, at naar vi undlader at stemme, mener vi, at de paagældende Lovforslag dog indeholder noget af Betydning, medens vi, naar vi stemmer imod, mener, at de paagældende Lovforslag kan komme til at virke skadeligt. Men vi har altsaa stillet vore egne Forslag paa en Række Omraader, og nu er Spørgsmaalet i Dag: Vil der være Mulighed for, at man under en eller anden Form paa fornuftig Vis kunde skaffe Landbruget de 100 Mill. Kr., der efter vor Opfattelse skal til, for at vi kan faa den normale Forrentning ude i Landbruget for en Gennemsnitslandmand?

Her vil jeg henvise til 3 Ting, for det første en Nedgang i Ejendomsskatterne, og her henviser jeg til et Forslag, vi har stillet for længst; dernæst kunde der tilvejebringes en Forbedring af Kørdordningen og endelig en anden og bedre Smørordning end den, Regeringen har stillet Forslag om. Der er for mig ingen Tvivl om, at man ad disse tre Veje, uden at nogen i vort Samfund havde Anledning til at beklage sig, kunde faa de nødvendige Midler, saaledes at Landbruget kunde komme op paa normal Forrentning til Gavn for hele vort Samfund.

Saa kommer det Spørgsmaal, og det er meget rimeligt, hvor Pengene skal komme fra. Men her gør jeg opmærksom paa, at naar hele vor Nationalindtægt er paa 34—35 Hundrede Millioner Kroner, skulde der være Mulighed for, at man under en eller anden Form kunde flytte 100 Mill. Kr. Det er et Fordelingsspørgsmaal, der her er Tale om, og her har vi peget paa mange mulige Veje. Har vi ikke været i Stand til at komme frem ad den ene Vej — jeg minder om vort Forslag i sin Tid i Landbokommissionen —, har vi forsøgt at gaa andre Veje, fordi det var afgørende for os, om der var Mulighed for at faa Døren lukket op. Og hvad angaar at skaffe Pengene, vil man kunne tænke sig en Kombination af Ændringer i den direkte Beskatning, Forhøjelse af visse Luksuskatter og under en eller anden Form en Overførelse af Midler fra Erhvervsgrupper, der lukrerer af det System, som vi har, til